

Йдучи дорогами життя...

Автор:

Олександр Афонін

Йдучи дорогами життя...

Олександр Васильович Афонін

Сафарі

Олександр Афонін – людина, відома в Україні своїми науковими статтями та полемічними публікаціями, в яких розглядається роль книги у формуванні людської особистості, стосунки української влади й книжкового середовища. Водночас він є автором шести збірок поезій, що вийшли друком у видавництві «Фоліо» та отримали схвальну оцінку читачів. Олександр Афонін не пише вірші, він живе віршами. Викликає здивування, як у прозі нашого буття, серед тієї непростой і проблемної щоденної роботи, яку він виконує як президент Української асоціації видавців і книгорозповсюджувачів, йому вдається відшукати поетичне слово, щоб описати свої по-юнацьки щирі відчуття такого мінливого і такого неосяжного світу природи і людей. Читаючи його поезію, мимоволі починаєш дивитися на світ його очима і перейматися його емоціями. Мабуть, тому поціновувачі поетичних творів Олександра Афоніна сприймають його поезію як духовні ліки від буденності життя.

Олександр Афонін

Йдучи дорогами життя

Зацвіла в городі бузина...

* * *

Небо нічне вітри вимили нині так чисто!
Сяє зірками безмежна його глибина.
Чи то весна одяглася в зіркове намисто?
Перший свій день відгуляла сьогодні вона.
Залишки снігу зігнала зі схилів Дніпрових
І пронеслася веселим, гарячим конем.
Вражень ще більше весна подарує чудових
Завтра разом з ясным сонцем освяченим днем.

* * *

Ще ночі досить прохолодні,
Хоча вже, звісно, не зима.
Похмурим день мав бути сьогодні,
Та зранку хмар іще нема.
Ще небо тішить синявою
І сяє сонцем далина,
Та досі не в ладах з собою
Примхлива дівчина-весна.
Від неї можна все чекати:
Дощі, морози і сніги...
Я ж хочу нині побажати

Вам всім здоров'я і снаги!

* * *

Ніч світла і якась казкова,
Хоча й не світять ліхтарі,
Та місяця великий човен
Пливе по небу угорі.
Серед зіркового намиста
Шукає нові береги
І заливає сяйвом чистим
Все, наче повінь, навкруги.
Далеко він від цього світу,
Тому й не може зрозуміть,
Як можуть люди в ньому жити
І так страшенно не любить...

* * *

Початок свій усе у світі має:
Життя, ріка... навіть шкільний урок.
Тому й не дивно, що не уявляю
Весни початок, але... без жінок.

Якщо не жінка весну народила,
То звідки сонце, й сині небеса,
І ця шалена життєдайна сила,
Ця неземна, чаруюча краса?

Не можна жінку й весну роз'єднати
«Творцям» в угоду нашого буття.
Весна одвічна, як і жінка-мати.
Вони дарують нам усім життя.

Хай політичні вітри десь там віють,
Та облітають ваші береги.
Ви – наші весни, щастя і надія.
Зі святом вас, кохані й дорогі!

* * *

Я хочу в ліс – як до земного раю,
В хатинку з терпким запахом сосни,
Туди, де весну серцем відчуваю
І де завжди солодкі й світлі сни.
Де день і ніч весною вже сповиті,
І вечір з ранком схожі, мов брати.
Ліс весняний... Чи краще є щось в світі?
Ми – світ один з ним, а не два світи.

Я розчинюся в світанковій тиші
І соком піднімусь до верховіть,
Де гілочка в рожевім небі пише:
«Прийшла весна, і варто далі жить!»

* * *

А ніч і зовсім мов не весняна,
І вітер в щоки «ліпить», як руками...
Гілки дерев із темного вікна
Примерзлий цвіт простягають до рами.
І в скло шкребуть, мов просяться ввійти,
Бо третя ніч на зимну дуже схожа...
Навіщо знов холодні ці світи
В час весняний привів Великий Боже?
Чи то ми щось знов скоїли не те,
І холод – за гріхи для нас спокута?
Три дні на сході, й в центрі сніг мете,
Ще й кромсають дерева вітри люто...
За що, скажи, караеш, Боже, нас?
Бо і молитись вже немає сили.
Чи то такий нам випав долі час,
Чи то й насправді ми так нагрішили?

* * *

Может, солнца по улицам волны
Уже завтра покатит весна,
Ветер марта, душистый и вольный,
Выгнет штору в проеме окна.
Белой тюли трепещущий парус
Радость снова разбудит в груди...
Ведь надежда у нас-то осталась,
Хоть и так далеко... впереди.

* * *

Похмурий день, похмура ніч...
Я знов з думками віч-на-віч.
Вони, як згряя вовкулак,
Щоніч готові до атак,
Щоб на шматки порвати сни...
Ніщо їм радощі весни,
Її вже впевнена хода
І життетворная вода,
Що так піднесено співа
Надії, з року в рік, слова
І обіця щасливі дні...

Чи то здається так мені?

Думки похмурі розжену

І буду слухати весну...

Й до вас нехай приходять сни.

Співзвучні з піснею весни.

* * *

День сонце щедро нині роздавав

І розсипав проміння, мов намисто.

Від нього задзвеніло сонне місто,

Немовби на цимбалах хтось заграв.

Й під небо зафарбовані в блакить

По вулицях дзвінки помчали хвилі...

Довкола люди миттю стали милі,

Всі якось подобрішали на мить.

Мабуть, здалося їм, що в небуття

Всі негаразди вже пішли й печалі,

І сонцем вщерть залиті сині далі

Щасливе обіцяють лиш життя...

А якщо й справді буде саме так?

Бо навесні ж збуватись мають мрії!

День, що минув, подарував надію.

А може, це від Бога добрий знак?

* * *

Ганяє вітер зранку хмари

Похмуро-сірі дощові

Й збива їх, мов овець, в отару

У небі, а не на траві.

Лиш зрідка сонечко привітне

Поміж отар тих прогляда.

І все ж весна, хоча й не квітне

Ще рясно поросль молода.

Та свіжа зелень «запушила»

Всі сквери й парки навкруги.

Щодень весна вже входить в силу

І розмиває береги.

Нам почекати трошки треба.

Нехай ще кілька днів мине,

І під весни блакитним небом

Квітуча хвиля в світ плесне.

* * *

День промайнув. А я і не помітив,
Що ніч давно панує у дворі.
Що ж, буду спать, хоча у вікна світять
Весняні зорі, наче ліхтарі.
Ох, весняні ці чарівниці-ночі!
Люблю я вас й ціную кожну мить.
Й хоч вік не той, і спати хочуть очі,
А серце, як і в юності, не спить.

* * *

Ой, як люблю, люблю її одну!
І в світлий дощ, й в зігрітій сонцем ранок.
Яке ж то щастя, вийшовши на ганок,
Зустріть найкращу дівчину – Весну!
І обійняти за тендітний стан
Й разом злетіти в неба сині далі,
Туди, де лише радість без печалі,
Та ще кохання неземний дурман.

* * *

Встречай улыбкою рассвет!
Начало дня – это прекрасно!

Коль Бог нам дарит этот свет,
То, вероятно, не напрасно.
Понять, увидеть, ощутить,
Прочувствовать его нам надо,
Чтобы понять, что право жить —
То величайшая награда!
Увидеть неба синеву,
Услышать птиц весенней ранью,
Упасть в зеленую траву...
Не это ли за счастья гранью?
Да, есть проблемы бытия,
И путь судьбы порою зыбкий,
Но будет светлой жизнь твоя,
Коль начинаешь день с улыбки.

* * *

Твої очі такі зелені,
Бо вони із трави в росі.
Поцілунок – мов сік із клена...
Я вклоняюсь твоїй красі!
Твоя пристрасть така нестримна,
Й зовсім юні з тобою ми.
Весно-весно, моя царівно,

Поцілуй мене й обніми.

* * *

Мій малій Батьківщині та моїм землякам-вільчанцям присвячується

У мене, як у кожної людини, —

Не суть важливо, скільки тобі літ, —

З народження мала є Батьківщина —

Те місце, де з'явився ти на світ.

Те місце, де зробив найперші кроки

Й промовив найважливіші слова.

Про неї пам'ять в нас живе, допоки

Людина є, людина ще жива...

Я часто сню своїм поліським краєм,

Ці сни й донині не перевелись...

В дитинстві Вільчу називав я раєм,

Те селище, де народивсь колись.

Хоч про життя то це неправда буде,

Насправді воно райським не було.

А рай у тім, що є довкола ЛЮДИ

Та ще природи дивовижне тло.

Я пам'ятаю всіх їх поіменно:

Сусідів й друзів, що тоді жили,

Й підтвердити готовий достеменно:

Вони людьми ж бо справжніми були!

Разом ділили радості, і біди,

І зло сприймали як найбільший гріх.

То ж не біда (нема де правди діти),

Якщо вона розділена на всіх.

Ми, хоч малі, а розуміли ніби,

Що означа «буть справжніми людьми».

Це коли ти свою шкоринку хліба

Розділиш разом з іншими дітьми.

Окрім людей, ще безкінечно милі,

Такої дивовижної краси,

На сотні кілометрів чи ж бо милей

Старі, як світ, ліси, ліси, ліси...

Вершини сосен та дуби крислаті,

А поміж них – берізок світлий гай.

Ліс на гриби і ягоди багатий,

І для людей це дійсно справжній рай.

Він нагодує, він і обігріє,

Коли зими прийде сумна пора,
Шум лісовий думки важкі розвіє,
Наповнить душу відчуттям добра.

А ще корів ми в лісі випасали,
Женучи їх по вранішній росі.
Ми в лісі й з лісом разом виростали
У цій земній невимовній красі...

Життя текло спокійно, мирно, тихо,
Як на Поліссі у річках вода,
Допоки не прийшло в цю землю лихо.
Ні-ні, не лихо, а страшна біда.

Знялись з гнізда невидимі шуліки,
Яких і голоси нечутні теж,
Несучи смерть, ту, що не знає віку,
Жалю не знає і не знає меж.

Розквітла квітка чорного полину,
Немов навала чорної орди,
Накрила нас і нашу Україну
Безмовна тінь смертельної біди.

Вона зтруїла все: і хліб, і воду,
Й не зрощені людьми ще врожаї,
Примусивши частину мого роду
Благословенні кинуть ці краї.

Все залишали: прадідів могили

Й нажите поколіннями добро...

У вірші передать немає сили,

Як це безмежно боляче було...

Рознесло лихо земляків по світу.

Вже деяких згубились і сліди.

І ліс росте вже, а не льон чи жито

На місці Вільчи й спільної біди.

Однак я мрію, що пора настане,

І, повернувшись з виру небуття,

В моім Поліссі Вільча знов постане,

І завирує в ній нове життя!

* * *

В житті нічого вічного немає,

Й саме життя теж має береги.

Казали ж древні, що усе минає,

Минуть і ці, квітневі вже, сніги.

Наступить ранок, і в безмежне небо

Залле світанок сонячну блакить...

За будь-чого у краще вірить треба!

Бо як без віри в цьому світі жить?

* * *

День останній квітневий так стрімко згаса.

Сонце теж разом з днем догорає.

І блакитні до цього іще небеса

Запалали малиновим краєм.

Сад завмер в сутінковій якійсь німоті,

Потонув в ароматі цвітіння,

І в темніючій швидко небес висоті

Проросло вже зіркове насіння.

Гомінкі затихають птахів голоси,

Що весь день безупинно лунали.

Лиш вечірні дрібненькі краплини роси

На траві, юній ще, заблищали.

Весняна ніч згасила останні вогні,

Тільки ранок засвітить їх знову.

Спать пора вам усім, а також і мені,

Бо руйнує цю тишу вже слово.

* * *

Неначе потяг, продзвеніла злива

І у нічну помчала далину.

Кипучий сад, весь мокрий і щасливий,
Святкує теплу зливу весняну.
Він потопає в цвіту ароматі,
Як у парфумах, що цей дощ розлив.
Весняна злива – це і справді свято
В найкращому з існуючих світів.

* * *

З Христовим Воскресінням всіх вітаю!
Він смертю смерть в свій час здолати зміг.
І щоб Христос, я нині вам бажаю,
Домівок ваших освятив поріг.
Щоб він звільнив наші серця і душі
Від тих гріхів, що зроблені були,
Щоб ми весь вік, на морі чи на суші,
Щасливо далі й праведно жили.
Щоб гнів і зло нам душу не гнітили,
А в ній зростали зерна доброти...
Хай дасть же нам він розуму і сили,
Щоб з чистим серцем по життю іти.
Христос Воскрес!
Христос Воскрес!
Христос Воскрес!

* * *

Ви не спите? А дарма, дарма, друзі!

Давно пора уже відпочивать.

Ви лишень гляньте! По усій окрузі

У ніч квітневу всі дерева сплять.

Ночей безсонних буде ще багато,

Хоча й пережили вже не одну.

Ця тиха ніч – то не буденне свято.

Тож порадіймо спокою і сну.

* * *

Тоне місяць у духмяній піні

Весняних задумливих садів.

Хоч за віком давні, але нині

Вони якось зовсім молоді...

Все буяє, все цвіте довкола

В ці, юнацькі ще, весни часи.

І, здається, не було ніколи

На землі чарівніше краси...

Я з весною разом молодію,

Кров у скронях гучно стугонить.

Перенести б, не лише у мріях,

На роки цю чудодійну мить.

* * *

У хаотичнім русі сьогодення,

Хоч іноді в очах темніє світ,

Я подумки кажу собі щоденно:

«Ну, хлопче, знов рушаймо у політ!»

Нехай низенько, а летіти треба,

Бо варто раз погодитись повзти,

Ти вже навек себе позбавиш неба

І не почувеш поклик висоти...

Бо лише лет надію залишає

Хоч раз в житті побачить небокрай,

Хоча ніхто тобі не обіцяє,

Що там, за небокраєм, буде рай.

А мо', й не буде... Та надію маю

Й сам обираю шлях свій до мети!

А хто повзе і слів таких не знає,

Однаково тому куди повзти...

А я живу й живу надію маю!

Саме тому, хоча й на схилі літ,

Я сам для себе напрям визначаю

Й щоранку відправляюся в політ.

* * *

«Татусю, почитай-но мені казку!»

І я дитячу книжку відкрива,

Адже у ній добро, любов і ласка,

Закладені в друковані слова.

Сторінку за сторінкою гортаю,

І мова весняним струмком дзвенить...

Притихлій доньці вголос я читаю,

Як треба в мирі в цьому світі жить.

Як треба честь і дружбу цінувати,

Як обирать мету й до неї йти...

У книжках е усього так багато,

Щоб дітям відкривать нові світи.

Захопленням дитячі зорять очі.

І я таку помітив дивну річ:

Коли татусь читає, то охоче

Дитина буде слухать день і ніч.

Роки минули, вирости вже діти,

Мое ж волосся вкрила сивина.

Так, вік устиг багато що змінити.

Незмінна, мабуть, тільки лиш весна.

Вона дарує споконвічну ласку,

А ще знайомі чую я слова:

«Дідусю, почитай-но мені казку!»

І я, щасливий, книжку відкрива...

* * *

А чи повернуться колись

Уже забуті майже нами

Щемливо-тихі вечори

Під весняними небесами?

Без болю, люті і війни,

Без долі нашої лихої...

Так просто хочеться весни

У молитовному спокої.

* * *

У світі цім довгенько вже живу я,

Та нині головна з моїх утіх,

Коли, хоча б по скайпу, я почую

Онучки безтурботний щирий сміх.

І смуток днів кудись умить тікає,

А разом з ним всі болі і жалі...

Це справді щастя, що онучку маю —

Найбільше щастя на усій землі.

* * *

Пальчики к пальчику – это рука,

Несколько тучек – уже облака,

Сердце к сердечку – значит, любовь...

Всем это ясно даже без слов.

А если губы прижаты к губам,

Бродит рука по твоим волосам,

Кровь, словно колокол, бьется в виски,

И мы слились, а не просто близки?..

Значит, с тобой мы от счастья пьяны

Встречей нашей с той давней весны.

Дням и неделям теряем мы счет,

И мимо нас просто время течет.

Соединяя и души, и кровь,

Нас пеленает любовью... ЛЮБОВЬ!

* * *

І знов Всевишній день дарує нам

Й найвищу милість жити і творити.

Тому, на зло всім нашим ворогам,
Вчимося одне одного любити.
Лише любов веде у майбуття
Красиве, життєдайне і без крові.
А розбрат убиває зміст життя.
Будуймо ж Україну у любові!

* * *

Я скучив за усміхненим обличчям,
А тут, в Берліні, цих облич багато,
Хоч день буденний, прохідний і звичний,
А не якесь для всіх веселе свято.

Отак іду у натовпі поволі,
І до облич не треба придивлятись.
Усмішки всюди! Й якось мимоволі
І сам я починаю посміхатись.

Я спробую, звичайно, якщо вдасться,
І розпитаю у берлінців нишком:
Вони так посміхаються від щастя
Чи щастя їм дарує всім усмішка?

* * *

Рожево-біле море заливає
Світ весняний від краю і до краю.

І справді, уже слів не вистачає,
Щоб передати те, що відчуваю.

Жага шалена, наче птах, злетіти
Над неозорим цим квітучим раєм.

Не дихати повітрям, його пити
Як напій чарівний, що окриляє.

Дарує сили жити і наснагу
До творення щасливого, людського,
Біль забирає і тамує спрагу
В тих, хто долає непросту дорогу.

Тому прошу тебе не поспішати.
Ти чуєш, Весно? Я тебе благаю!
Хоч людям Богом не дано літати,
Та подумки з тобою я літаю.

* * *

Над Берліном небо спохмурніло,
Вітри дощ з Баварії несуть.
Зранечку тепло десь відлетіло,

А дощі нас точно не минуть.

Взагалі погода не весняна,

Хоч квітують парки і сади.

Мабуть, зацвіли вони зарано,

Бо не відійшли ще холоди.

Для берлінців ця погода звична.

Не важливо, пішки чи в авто,

І тому на вулицях столичних

Нині поруч шорти і пальто.

Ось сиджу і так собі міркую,

Хоч в Берліні вже не перший раз,

Що, напевне, в шортах помандрую,

Бо тепліше ж в Києві у нас.

* * *

Подякуємо Богу в унісон.

Він, сподіваюсь, голос наш почує,

За те, що за життя дарує сон,

Який серця і душі нам лікує.

Рубцює рани і стирає все,

Що пам'ятати, мабуть, і не варто.

І спокій нам лиш тільки сон несе.

Він розуму й здоров'я чесна варта.

* * *

За що люблю я місяць травень?

За уособлення весни!

За ці, уже розкішні трави,

За ночі теплі і ясні.

За перші солов'їні пісні

І за завітчані сади.

За те, що сине небо висне

У лоні чистої води.

За хміль, розлитий у повітрі,

Що навіть подих перейма.

За те, мабуть, що в цілім світі

Пори щасливіше нема.

* * *

Знов дощ пішов, і місто затихає,

Хоч десь далеко грають блискавиці.

Я добрим людям гарних снів бажаю,

Хіба, крім тих, кому чомусь не спиться.

Причин для цього може быть багато,

Бо для безсоння теж потрібні теми.
У когось це, мабуть, родинне свято,
Комусь же заважають спать проблеми.
Одначе сон – така цікава штука,
І кожен з вас про це напевне знає,
Веселощі, проблеми наші й муки
Він все одно до ранку подолає.
Тож як би ми супротив не чинили,
Які б нас не гнітили там тривоги,
Його здолати ми не в змозі силу...
Бажаю сну над вами перемоги!

* * *

Уже пени?тся изумрудно роцца,
И отзвенели бойкие ручьи.
Уже пьянящей ночью яркозвездной
Несмело пробуют свой голос соловьи.
Земля раскрыла теплые объяття,
Приняв в подарок горсточку зерна.
И смолкли в изумленьи ветры-братья,
Испив весны волшебного вина.
Потоком чувств в единое мгновенье
Смывает все привычные слова,

Когда весной приходит ощущение

С природою высокого родства.

* * *

Збиває дощ рожеві пелюстки,

Весна лякає холодом осіннім.

Уздюж бордюрів дощові струмки

Течуть у пишній пелюстковій піні.

Свинцево виснуть низькі небеса,

Четвертий день дощ місто кропить рясно.

Сум серце тисне, що така краса

В дні дощові, як свічка, швидко гасне.

Даруй, Всевишній, милість нам свою,

Дощ заміни погодою ясною.

Дай довгих днів в квітучому раю

І щастя надихнутися весною.

Бо саме він, оцей квітучий світ,

Гамує біль й одвічний наш неспокій.

В нім не ведеш ти відлік власних літ

І мрієш знов про світле і високе.

* * *

Сьогодні на ніч «висвяtilось» небо,
І ясний місяць вплив угорі.
Такий яскравий, що, мабуть, не треба,
Що можна вимкнуть в місті ліхтарі.
В колодязь двору зорі заглядають
Уперше за похмурі й мокрі дні,
На завтра день розкішний обіцяють
І змовницьки підморгують мені.
Я зрозумів. Піду і погуляю,
Хоч й для Берліна досить пізній час.
Однак піду, нехай пообнімає,
Як в юності, бузковий вечір нас.
Хай понесе на ароматних хвилях
Й затягне у стрімкий кохання вир...
Я ж на балконі в нездійсненних мріях.
І місяць посміхається у двір...

* * *

День такий, як обіцяли:
То хмари, то сонце,
То дощем нас поливає,

То промінь в віконце.

То ридає низьке небо,

То сонечко в сині...

Може, так воно і треба?

Свято ж таке нині...

Зі сльозами на очах.

* * *

Ось і все. Віддзвеніли копита

По бруківці минулого дня.

Бо травневий, ще з вечора, вітер

Осідлала ця ніч, мов коня.

От і скаче вона між світами,

Між минулим й прийдешнім ще днем,

Що бруківкою теж скоро стане,

Коли так, як і цей день мине.

Майбуття ми ще в змозі змінити,

Нам підвладні прийдешні ще дні,

А минулі – бруківка в копита,

І змінить їх не можна вже, ні.

* * *

Вітер заплітає вербам коси
Так, як заплітав колись твої.
Не твої сьогодні, мамо, роси
Й не тобі співають солов'ї.
Не для тебе сонце в небі сяє
І вночі підморгують зірки.
Як же тебе, мам, не вистачає
Й дотику легенького руки!
Я хотів сказати так багато,
Але в цій буденності не встиг.
Мамо, мамо, мила моя мати,
Ти не ступиш вже на мій поріг.
І не усміхнешся ти лукаво,
Бо в далекі вже пішла світи...
Ми співаєм мамам в свято славу,
Але не навчилися берегти.

* * *

Незабутне... Те, що позабути
Ти не зміг у вихорах буття.
Це події, але більше люди,
Ті, що стрів ти упродовж життя.
Ні, не посадовці й депутати,

Й не міністрів нескінченна «рать».

Їх, безликих, треба забувати,

Бо таких не варто пам'ятать.

Незабутні – ці не лізуть в очі,

Їх відсутність слави не пече,

Вони мовчки в злії дні і ночі

Дружне підставлятимуть плече.

І в найтяжчу, у лиху годину,

Не важливо, звуть їх чи не звуть,

Хліба скибку, і для них єдину,

Непомітно в дім твій принесуть.

Незабутніх треба пам'ятати,

Бо вони є тим, що в світі сутне!

Ти їх поіменно будеш знати,

Якщо стати зможеш незабутнім.

* * *

Серед буденності породи —

Я думаю, що це вам вдасться —

Знайдіть крупинку насолоди

Й маленький самородок щастя.

Хоч маса їхня незначуща,

Та я прошу, великий Боже,

Хай у страшному світі суцїм

Вони нам вижить допоможуть.

* * *

Мережить сонце променями вїї,

Зелений лист і ллеться між вїття.

Це день новий нову дає надїю,

І новим змістом повниться життя.

Я знову вірю в щире, справжне, чесне

В житті і праці, в мирі і в борні...

Нехай і справді все воно воскресне!

Цього найбільше хочеться мені!

* * *

Хай я не сплю... От думаю, чого й ви не спите?!

Бо сон після полуночі – то діло вже святе!

Які проблеми й сумніви донині мучать вас?

Повірте, що для сумнівів ніч не найкращий час.

Швиденько до подушечки, у снів бо інша суть.

За ніч проблеми ваші всі разом зі сном минуть.

* * *

Города шум стихает,
Вечер прохладой дышит,
Звезды пешком гуляют
По потемневшим крышам.
Томный сирени запах
Словно бальзам на душу...
День будет только завтра.
Ты тишину послушай,
Шторы раздвинув складки.
Час наступил покоя.
А чтобы спалось сладко,
Ночь помолчит с тобою.

* * *

Просто слова, що лягають рядок до рядочка,
Просто думки, що неначе мурахи снують.
Ці - про дорослих уже моїх сина і дочку,
Ці ж - про онуків, які спати теж не дають.
Просто робота, від ранку до пізньої ночі,
Клопоти вічні й тривоги, мов грона, рясні.
Просто щоденні червоні, «комп'ютерні», очі

Й вічні папери, що так остогидли мені.
Просто проблеми, що тиснуть на мозок і плечі,
Хоч і не власні, та взявся тягар цей нести...
Просто, як Бога, чекаєш ти іноді вечір,
Денне ж бо поле бракує вже сил перейти.
Просто весна, що свої нині крила складає.
Швидко деньочки минули її золоті.
Просто життя, в яким часу на себе немає.
Мабуть, тому, що живемо в часи непрості.

* * *

Я закоханий в грона ці білі!
Як хвилюють і п'янять вони!
З юних літ такі любі і милі
Ці чарівні дарунки весни.
Квітів в світі існує багато,
Та акація, мабуть, свята.
З незрівнянним її ароматом
Знов юнацькі приходять літа.
Знову крилами серце тріпоче,
Наче птах, що досяг вишини.
І твої помічають знов очі
Те, що з віком приходиться лиш в сні...

Почуття – наче хвилі цунамі

Чи напруга у тисячу ват.

Так, як в юності, грається з нами

Цей акацій святих аромат.

* * *

Останні акорди зіграє сьогодні весна,

У зелені парків востанне плесне білим цвітом.

Примхливою дуже була цього року вона,

А вже через день нам у вікна постукає літо.

Яким воно буде? Мабуть, як і наше життя:

То сонце, то хмари, то блискавки рватимуть небо...

А ми і надалі долатимем шторми буття,

Хоч, може, й не варто, однак розумієм, що треба.

* * *

Май стремительным был, как выстрел.

Ярким солнцем насквозь прострочен.

Мы стремимся жить очень быстро

И сквозь дни убегаем в ночи.

Не успеет зажечься утро,

Мы же вечер торопим снова.
Вот сказать бы хоть раз кому-то,
Словно в сказке, святое слово,
Чтобы время остановило
Неустанный свой бег. На немножко...
Чтобы солнышко лишь всходило
В нашей жизни. В душе. В окошке.

* * *

Зацвіла в городі бузина,
Та ще й дядько з Києва приїхав.
В середу іде від нас весна
Й час квітучих цих духмяних віхол.
Викидає жито колоски,
Дозріва черешня в верховітті.
Й вечір майже літній, вже такий,
Бо воно блука десь в підворітті.
Обіцяють, спека нас знайде,
І, мабуть, найближчими вже днями.
Соловейко ж весну проведе
У квітучій бузині піснями.

У літній час гріховно нудить світом...

* * *

Посміхнімось сонцю і траві в росі,
Надихаймось щастям і земній красі.
Слухаймо, як пісню вітер нам співа,
Бо любові ніжні в пісні тій слова.
Киньмо думки ниці, зваживши на те,
Що прийшло вже літо – літечко святе.

* * *

Между пышными липами, кленами
Бродит лето, хмельное, зеленое,
Собирает и дарит ромашки.
Как рубашка, душа нараспашку.
Ему солнце улыбкою светится.
Утром с летом приятно так встретиться
И сказать и ему, и кому-то
С чистым сердцем: «Ну, доброе утро!»

* * *

У нашому житті все навпаки.
На жаль, це розумієш лиш з роками.
В дитинстві дні були, немов роки,
А з віком вже роки спливають днями.
Тож з часом ім уже втрачаєш лік,
І день, і рік сприймаєш однаково.
Цінують день з дитинства і повік,
Бо саме день всього життя основа.

* * *

Онучко наша, ніжне наше чудо!
Пшеничні коси, очі голубі...
Твое життя нехай щасливим буде
І доля посміхається тобі.
Хай світлі будуть дні твої і ночі,
А радість обніма тебе крильми.
Хай буде все лиш так, як ти захочеш.
І, скільки зможем, поруч будем ми.

* * *

За небокраєм сонце сідає,
У верховітті пташка співає.

Її не видно, а пісню чути.

Слухають пісню вечір і люди,

Бо в її звуках ніжне кохання.

Птаха співає з раннього рання.

Протягом дня не змовкає ця пісня,

Щастям дзвенить вона десь поміж листям.

Так, без упину, лиш може співати

Той, хто всім серцем уміє кохати...

* * *

Дождь скомкал вечер, словно промокашку,

И прогремел по цинку ливнестоков...

Где-то скулит промокшая дворняжка,

Скулеж влетает в створ открытых окон.

А вместе с ним чуть горьковатый запах

Откуда-то здесь взявшейся полыни...

Прокручиваю рой проблем на завтра

Плюс те, что не успел решить я ныне.

Настольной лампы свет глаза не режет,

Стол освещая желтым ровным кругом.

После дождя приятный воздух свежий

Да мошкара, что мчится друг за другом...

Обычный день подходит к завершенью,

И стрелки на часах твердят: «Пора!»
За день в трудах пусть будет утешеньем
Спокойный сон июньский до утра.

* * *

Сховався вечір в кучеряві хмари,
Що в сутінках нагадують овець.
У величезну втомлену отару
Зігнав їх всіх бешкетник-вітерець.
Він хоч підпасок, але дуже спритний:
Збирає вперті хмари звідусіль.
А з-поза хмар і пастуха вже видно —
Виходить місяць знов на виднокіл...
Ох, як же - й це сказати чесно треба —
Стомились жити в хмарній ми імлі!
Хай хоч вночі, та буде чистим небо,
І людям стане легше на землі.

* * *

Вже кілька днів як липа зацвіла —
Жовтаві квіти між зеленим листом...
І знов духмяна хвиля попливла

Після акацій над червневим містом.
Неначе мед стікає з верховіть,
Як тільки сонце стане у зеніті.
Густе повітря можна просто пити,
І це, мабуть, найкращий напій в світі.
У ньому тонуть парки і двори,
Цим ароматом і бульвар залитий...
Люблю я Київ о такій порі,
Бо як же ж його можна не любити?

Відходить день, і вечір наступає
В красі червневій щедрому розвоі,
А місяць зорі в небі пригощає
Розкішною медовою росою.

* * *

Темніє, і зникають барви,
Їхня змивається краса.
Однак Всевишній синю фарбу
Плеснув в вечірні небеса.
І у бездонній цій блакиті
Лише на мить здалось мені,
Що не вечірні, а досвітні
Червень запалює вогні.

* * *

А день і вечір нині справді літні.
Як довго йшли вони до нас здаля!
Час благоденства... Все буяє, квітне,
Й в обіймах теплих ніжиться земля.
Ні вітерця, стихає шум буденний,
Малиново згаса небес блакить,
Квітковий рай, зігрітий сьогодніням,
Розкішним ароматом струменить.
Повітря тепле, аж густе на дотик,
Заполонило вулиці й двори.
Замовклоптаство, в парку лиш, напроти,
Дзвінкий ще чутно щебет дівтори.
Ти вже і сам немов частинка літа,
Що розчинилась в світлім цім раю.
У час такий гріховно нудить світом
І скаржитись на доленьку свою.
Щасливий спокій душу обіймає
І тішить смаком терпкого вина.
Як нам хвилин таких не вистачає,
І швидко ж як хвилини ці мина.

* * *

Вночі нізвідкілясь взялася злива
І гуркотіла майже до світанку.
Мабуть, тому і вигляда щасливим,
Умитим, чистим місто нині ранком.
Приємний вітер надимає груди,
І сонце в очі радісно сміється...
Нехай цей день для вас щасливим буде
І все у ньому, друзі, вам вдається.

* * *

Людей в житті я розрізняю й зовні,
Й критерії для мене ці прості:
Усміхнені – в них склянки напівповні,
Похмурі й злі – у них напівпусті.
Для перших – і за хмарами є сонце,
Для других – й в день ясний його нема.
Для мене люди – наче на долонці,
Хоч кажуть, що чужа душа – п'ятьма.

* * *

Гортаю календар, дивлюсь на дати
Й дивуюся різниці кольорів.
Червоний колір – вихідний чи свято,
А чорний колір – для буденних днів.
Не можу зрозуміти, чесне слово,
Чи так здається тільки лиш мені,
Що хтось давно і, мабуть, помилково
Зафарбував у чорне наші дні.
Бо дні життя насправді ясні, світлі,
Мов квіти, що у літній час цвітуть.
Допоки живемо у цьому світі,
Не можна в дні вкладати чорну суть.
Все треба терміново поміняти
І не чекать зимової пори,
А завтра ж чорні дні пофарбувати
У веселково-гарні кольори.
Ось п'ятниця нехай зелена буде.
Суботі ж інший колір ми дамо...
І кожен день хай радує нас, люди,
Бо лише раз ми в світі живемо.

* * *

Облака отражаются в лужах.

Их сейчас, после ливня, с избытком.
Что ж, пора бы садиться за ужин,
Только солнце ленивой улиткой
Все никак не сползет с небосклона,
Раскалив горизонт до металла.
Мир, доселе умытый, зеленый,
Оно краской забрызгало алой.
В поднебесье прозрачно-хрустальном
Стая ласточек вьет пируэты...
Да, какой-то совсем идеальный
Этот вечер. Однако же, лето.
День июньский, огромный длинною,
Как-то всё же дополз до заката...
Время вечера, время покоя
Пахнет ливнем потрепанной мятой.

* * *

За днями день чіпляються вагони,
І потяг літа стрімко так летить.
Червневі промайнули перегони
Й липневі скоро з'являться – за мить.
На вищерблених рейках нас хитає,
Кидає потяг в русі навсібіч

Так, що ніхто уже й не помічає,
За вікнами що там: чи день, чи ніч...
Та і навіщо щось там помічати,
Коли суцільна в головах пільма.
Лише оце, мабуть, ми можемо знати:
За літом – осінь, далі вже зима...
Одна природа курс стабільний має.
Її логічні зміни, по порі...
Мільйон років скептично поглядає
На люд нікчемний місяць угорі.

* * *

Как всегда, в июле ночью звезды
Светят как большие фонари.
В эти ночи не бывает «поздно» —
Можно говорить и до зари.
Не важна и тема разговора,
Лишь бы он тянулся не спеша,
Лишь звучал бы дольше милый голос
И души касалась душа.

* * *

Я побажать вам хочу, друзі, нині
Небесної безмежжя синяви.
І ясне сонце в цій небесній сині,
І океан зеленої трави.
І відчуттів прекрасних, добрих, щирих,
Хоч це й непросто в наш тривожний час...
Бажаю ще невичерпної віри,
Що колись добре буде все у нас!

* * *

Людина від народження крилата,
Бог крила всім без винятку дає.
І хоч не кожна буде з них літати,
Однак людина знає: крила є.
По-різному їх люди називають,
Але не в назві крил таїться суть.
Лиш тих вони у небо піднімають,
Що все життя по совісті живуть.
Хоча воно й по-різному буває,
І дехто у стремлінні до мети
Ці крила, як непотріб, відрізає,
Бо неможливо з крилами... повзти.

* * *

Попри прогноз, сьогодні сонце вийшло

У синім небі, і в урочний час...

Благослови, прошу тебе, Всевишній,

Цей літній день, а разом з ним і нас.

І віджени не літню прохолоду,

Бо «кушкатись» у одяг сил нема,

Та подаруй нам лагідну погоду,

Адже це літо все ж, а не зима.

* * *

Від небуття і аж... до небуття.

Це час для нас відведений Ярилом.

Його ми називаємо життям,

І лише день цього життя мірило.

А ми скептично ставимось до дня

Та іноді його й не помічаєм,

І біжимо весь вік свій навмання,

І день за днем роки життя втрачаєм.

Цінуймо дні, «цеглиночки» буття,

Бо кожен з них – маленьке справжнє диво.

Бери від дня все, що дає життя,

І проживи змістовно і... красиво.

* * *

У небі післягрозовому

Блукає місяць самотній.

Йому там сумно, молодому.

І він у задумі глибокій:

Куди поділися кохані

Його подружки-зіроченьки?

А може, вийшов він зарані?

Чи може, дощик чималенький

Із блискавицями і громом

Перелякав їх дуже нині?

Тому й втекли вони додому

Й сховались в небі темно-синім.

Тож і не треба їх шукати

Тобі, ще дуже молодому...

Зірки у хмарах будуть спати.

І ти, мабуть, йди спати додому.

* * *

Прорвалось «черевко» небесне,

І цілу ніч тече вода...

Однак, якщо сказати чесно,

Така ось злива – не біда.

Земля вологу набирає,

Мабуть, на всі прийдешні дні,

Бо знає, що її чекає...

Чогось здається так мені.

Прогноз нам спеку обіцяє,

А не дощі і холоди.

Тож без води, це кожен знає,

І ні туди і ні сюди...

Тому дощу радіти треба,

Що прилетів до нас здаля,

Бо він – дарунок щедрий неба,

Щоб плодоносила земля.

* * *

Красиве небо... Що не день – все різне!

То ніжне, мов троянди пелюстки.

А то суворе, з блискавками, грізне,

І кожен раз на відстані руки.

До нього доторкнутись лише треба,

Щоб у душі з'явилося відчуття,
Що ти і сам частинка цього неба
Мінливого, як нинішнє буття.

* * *

Здається, літо знову повертається,
Дощами небо вимивши так чисто.
І сонце вранці щиро посміхається,
В обійми беручи ще сонне місто.

Дніпро з глибоким небом сперечається,
Хто з них синіше, хто з них красивіше.
І день для вас вже звично починається
Моїм простим і теплим літнім віршем.

* * *

Вже скільки нами пройдено доріг,
Вже скільки справ ми у житті зробили...
Сьогодні сорок п'ять минає літ,
Як ми шкільний поріг переступили.
Хто облисів, а в кого – сивина,
А хто й пішов небесними шляхами...

Та всі вони, як і ота весна,

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tellnovel.me/afon-n_oleksandr/yduchi-dorogami-zhitty

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)